

EGY ADY-KÉZIRAT SORSA

Mikor végleg elhagytam Magyarországot, némileg kegyeletképpen elhoztam magammal Apám néhány írását s köztük ezt az Ady-kéziratot is, amit még iskolás koromban adott nekem Apám. Azóta mindezek íróasztalom fiókjának mélyére süllyedtek; csak akkor vettem elő őket, amikor ifjúkori visszaemlékezéseimet írtam. Így bukkant elő ez az Ady-kézirat — egy ideig azt hittem: másolat, elfeledkezvén Apám eredeti gesztusáról, annyira szinte gyermekesen „olvashatónak” véltem. A Magyar Hírek egyik száma közölt egy Ady-facsimilét, abból láttam, a kézirat valódi. A ceruzával írt szöveg halványodik, a papír sárgul — de a vers megmarad.

SCHÖPFLIN GYULA

EGY ELFELEJTETT ADY-CIKK

Ez a cikk az Ady kritikai kiadás általam sajtó alá rendezett IX. kötetéből maradt ki. A Huszadik Században találtam rá a—y. betű jellel.

A kis cikk egy riviérai utazás emléke, onnan küldhette haza Ady, mert mikor a lap *Kortörténeti jegyzetek* című rovatában megjelent, a költő még Franciaországban tartózkodott. Az Apponyira történő utalásnak az a háttere, hogy kultuszminiszter korában Apponyi magyarországi ösztöndíjakat alapított festők részére, nehogy külföldi tanulmányútjaikon nemzetköziséget szívjának magukba.

VEZÉR ERZSÉBET

UTAZNAK A MAGYAROK

Egyiptom, Dél-Olaszország s az olasz és francia Riviéra tele van magyarral, mert talán sok a pénzünk. Avagy kevés a pénzünk s ezért — mindegy. Annyi bizonyos, hogy sok az igényünk. Sok mindent megkívánunk, amihez nincs jogunk, sok mindent teszünk, amihez még a kedvünk is hiányzik. Valami francia tréfás írást olvastam, a sznobok nagyszerű hivatásáról. A sznoboknak, az utánzó, affektáló senkiknek már